Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA



УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 183. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 14-го СЕРПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 14, 1979 No. 183. VOL. LXXXVI.

Екзекутивний Директор Централі КУК промовляв на ювілеї 60-річчя Українського Народного Дому у Вайті

Вайта, Канада (Централя КУК).—Дня 17-го червня ц.р. екзекутивний директор Централі КУК д-р С. Яр. Кальба відвідав українську громаду у Вайта, яка при участи кількох сотень місцевих і позамісцевих гостей відзначила Ювілей 60-річчя УНДому, організації що по сьогоднішній день репрезентує й об'єднує місцеву українську громаду.

Склавши привіт від Централі КУК, д-р Кальба назвав українську громаду у Вайта твердинею українського життя в Канаді, бо Вайта належить до тих центрів, в яких українці репрезентують більшість населення, так як Давфин і Етельберт в Манітобі, Канора й Ітуна в Саскачевані, Веґревіл, Ту-Гилс, та інші осередки в Альберті. Рівночасно він підкреслив заслуги проводу УНДому за 60 років його праці, а зокрема назвав імена голів УНДому, а саме: теперішнього і довголітнього голови Евгена П. Подольського, під якого проводом зорганізовано цей ювілей, та його попередників: його батька Петра П. Подольського, його кузена Данила Подольського, Івана Н. Сесмитрука, Івана Мачули, Стефана Олійника, Михайла Кадинюка, Назара Боднарчука, Йосифа Кулачковського, Дмитра Угринюка, Василя Мигайчука, Михайла Мачули і першого голови Василя Жаровського.

Цей ювілей 60-річчя УНДому започатковано Службами Божими, які відправлено в обох українських церквах: православній і католицькій, урочистим обідом і мистецькою програмою при участи ансамблів Кіщука, Піхлика і Лехова. Привіти склали суддя І. Р. Соломон, який в минулому репрезентував Вайту в Провінційній Леґіслятурі, д-р П. А. Кондра від Колеґії св. Андрея, та інші. Піонерів-діячів УНДому вшановано грамотами признання за їх довголітню працю.

Пластовий Орден Хрестоносців відбуде 16-ту Велику Раду

Іст Четгем. — У суботу, 18-го серпня ц. р. пластові Курені УСПі УПС Орден Хрестоносців відбудуть свою 16-ту Велику Раду на пластовій оселі „Вовча Тропа".

Орден Хрестоносців знаний у пластовій спільноті з організування окружних Свят Юрія, пластових рейдів, окружних вишкільних таборів для юнаків і новаків. Орден Хрестоносців теж визначається працею його членів на терені пластових станиць, крайового і головного пластового проводів, наукової і суспільно громадської праць. У програму 16-ої Великої Ради входитимуть звіти із діяльности пл. сен. Володимира Рака, Великого Майстра, Майстрів обидвох Куренів, пл. сен. Ігоря Шуста — Майстра 20-го Куреня УПС і ст. пл. Аскольда Бука-Майстра 5-го Куреня УСП та інших членів Проводу ОХ.

Пл. сен. Іван Ґвозда матиме ґутірку на актуальну тему обидвох Куренів.

На порядку нарад — плянування праці на чергових два роки та вибір нового Проводу Ордену Хрестоносців і Курінних Команд обидвох Куренів.

Провід Ордену Хрестоносців сподіється, що 30 сеніорів і понад 50 старших пластунів разом із їхніми родинами візьмуть участь у цій Великій Раді.

Москва обвинувачує Захід в смерті совєтського дипломата

Москва. — Газета „Ізвєстія", орган уряду СССР, помістила довгу статтю під заголовком „Вбивство в готелі Аравгоф" в якій є сильний натяк на те, що одна із західніх розвідок вбила совєтського дипломата в Швайцарії при помочі галюцінаційних пігулок ЛСД.

Згідно зі статтею, жертвою „вбивства" став Леонід Л. Панченко, 32-річний совєтський дипломат, який загинув в готелі Аравгоф у місцевості Арав в Швайцарії 7-го квітня ц. р. Швайцарська поліція устійнила, що смерть Панченка була спричинена самогубством.

Стаття твердить, що Панченко не міг порізати себе бритвою 13 разів, бо він мовляв був насичений наркотиками, які йому нібито дали західні розвідчики, стараючися заанґажувати його як контррозвідчика проти СССР.

Панченко, який мав совєтський дипломатичний пашпорт, був старшим економістом в міжнародній організації для справ какао в Лондоні. Дня 1-го квітня ц. р. він прибув до Арав на засідання комітету продуцентів какао і шоколяди, а 8-го квітня совєтську торговельну делеґацію в Лондоні повідомлено британською поліцією, що тіло Панченка знайдено в кімнаті ч.311 в готелі Аравгоф після правдоподібного самогубства.

Совєтська амбасада в Берні зажадала, щоб совєтський лікар перевів автопсію, і коли він у товаристві двох совєтських дипломатів побачили тіло Панченка, вони знайшли сім глибоких ран на одному рамені і шість на другому.

„Ізвєстія" у своїй статті подали, що швайцарські звідомлення про смерть Панченка містили багато неточностей. Між іншими, поліція не знайшла дипломатичного пашпорту в кімнаті Панченка. Совєтська амбасада одержала пашпорт аж 19-го квітня з цюріхського летовища, себто його головної канцелярії, до якої хтось анонімно передав цей пашпорт 1-го квітня, тобто, того самого дня, коли Панченко прибув до Швайцарії. Далі покоївка повідомила управителя готелю, що вночі 6-го квітня вода просякала з-під дверей кімнати Панченка, але управитель зайшов до кімнати аж на другий день і знайшов тіло Панченка у ванні, наповненій до половини водою. Стаття також твердить, що Панченко не уживав бритви, яку знайдено в кімнаті.

У Москві совєтські лікарі після автопсії тіла Панченка повідомили, що не знайшли ані його мозку, ані шлунку, але натомість деякі частини, які не належали до тіла Панченка.

Стаття далі твердить, що совєтські лікарі знайшли залишки ЛСД в тілі Панченка, зажиті багато разів, які „спричинили психічну нес-

(Продовження на ст. 3)

ВІДБУДЕТЬСЯ „ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ"

Ню Йорк (Галина Білик). — Відділи Нюйоркської Округи СУА приготовляються до „Дня Союзянки", який відбудеться 19-го серпня на соняшній оселі УНСоюзу, Союзівці. Буде цікава і різноманітна програма: показ моди на осінь, виставка праці виховних референтур Відділів Округи Ню Йорк. Автобус відійде з Ню Йорку. До численної участи в „Дні Союзянки" запрошуємо усе громадянство.

АМЕРИКАНСЬКІ ЮНІЇ ДОБАЧАЮТЬ НЕБЕЗПЕКУ В ЕКСПОРТІ „ВАЖЛИВОЇ ТЕХНОЛОГІЇ" ДО СССР

Чікаго. — Американська Федерація Праці — Конґрес Індустріяльної Організації (АФП-КІО) висловила своє сильне занепокоєння з приводу „експорту" важливої технології до Совєтського Союзу" у формі комп'ютерів, сейсмографічного приладдя та помп до видобування нафти і т. п.

Таку заяву видала Екзекутивна Рада АФП-КІО після триденної наради, яка закінчилася в середу 8-го серпня ц.р. в Чікаго. Рада ствердила, що ці експорти є дуже важливі для ЗСА, бо вони дають затруднення для американських робітників, фармерів і бизнесменів. Але це є також дуже небезпечно для країни висилати за кордон технологічні інструменти та приладдя, бо це на думку Ради, послаблює технологічну перевагу Америки.

Рада підкреслила, що вона особисто затурбована висилкою тих технологічних інструментів до Совєтського Союзу, даючи Москві технологію, якої вони потребували й яку вони застосовують у воєнній індустрії. Рада прийняла резолюцію, яка вираховує найновіші експорти до СССР і яка твердить, що ці совєтські здобутки вистачають, щоб заява Леніна про те, що „західні демократії продадуть нам шнур, на якому ми їх повішаємо", звучала як пророцтво.

Стверджуючи, що багато з того технологічного приладдя можна примінювати до продукції атомових бомб, знищення танків та відшукання підводних човнів тощо, Рада заявила, що вона піддержуватиме законопроєкт про контролювання „важливої технології, який піде під розгляд Конґресу у вересні". Рада також заявила, що вона буде працювати в напрямі ограничення експортів, які на думку Ради причинилися до інфляції в Америці.

Високий комуністичний урядовець розказує про терор у В'єтнамі



Гоанґ Ван Гоан

Ганой. — Гоанґ Ван Гоан, високий урядовець комуністичного В'єтнаму, один з ораганізаторів Комуністичної партії Індокитаю, близький приятель колишнього в'єтнамського диктатора Го Чі Міна, а від 1976 р. заступник голови Народної Асамблеї (парляменту), який тепер перебуває в Китайській Народній Республіці як політичний утікач, виступив на пресовій конференції з обвинуваченням проти Ганою і його політики.

Гоан в першу чергу відмітив, що поведінку теперішніх правителів В'єтнаму у відношенні до китайської національної меншини можна порівняти до поведінки Гітлера у відношенні до жидів. Також пересічні в'єтнамці теж живуть в постійній небезпеці, терпіні, під переслідуванням, терором тощо. Не називаючи Совєтського Союзу поіменно, Гоан заявив, що В'єтнам являється тепер „слугою закордонної потуги" і є підпорядкований тій державі у кожному відношенні — економічному, політичному, мілітарному і дипломатичному.

Пресову конференцію влаштували китайські урядові чинники день після того, як вони офіційно підтвердили, що Гоан перебуває в Пекіні із статусом політичного втікача.

Виступ високого в'єтнамського урядовця на пресовій конференції викликав гостру реакцію представника в'єтнамської амбасади в Пекіні,яка опублікувала після того окремий комунікат, у якому говориться,що Гоан,являється „агентом китайських правителів" і „зрадником" В'єтнаму.

У той же час китайська інформаційна служба опублікувала інформацію, що в'єтнамські провідники хотіли викинути Гоана з Народної Асамблеї і поставити перед судом за „зраду батьківщини".

Західні дипломати в азійських країнах заявляють, що втеча Гоана є дуже неприємною справою для Ганою, бо вона вказує на брак єдности серед комуністичної верхівки і на поділ думок в Політбюро і Центральному Комітеті компартії.

Гоанґ Ван Гоан, якому минуло 74 роки, їдучи до Східнього Берліну на лікування, заявив в Карачі, що він почувається хворим, а після того як його перевезли автомобілем до готелю, він зник і опісля появився в Пекіні. До речі, він від 1950 до 1957 р. був в'єтнамським амбасадором до КНР. У 1957 р. його призначено на члена ЦК в'єтнамської Комуністичної партії і членом Політбюра. З цих постів його звільнено в 1976 р.,

(Продовження на ст. 3)

Америка помагає Єгиптові скріпити його збройну силу

Вашінґтон. — З Вашінґтону виїхала до Каїру делеґація 10-ох фахівців із Пентагону, щоби перевірити теперішній стан єгипетських збройних сил та накреслити конкретний плян, як скріпити єгипетські збройні сили американськими доставами зброї та створенням в Єгипті власного промислу для продукції різних родів важкої і легкої зброї.

Цю делеґацію очолює Дейвид МекҐіфферт, асистент державного секретаря для справ міжнародної безпеки. За мирним договоренням у Кемп Дейвиді, де покладено основи під ізраїльсько-єгипетський мир, ЗСА зобов'язалися дати Єгиптові півтора більйона долярів для закупна бойових літаків, панцерних авт та ракет.

Єгипет взагалі має найбільші збройні сили з-посеред усіх арабських країн. Єгипет втримує під зброєю півмільйона людей, має 600 бойових літаків і 1,600 танків. Але відколи Єгипет відмовився у 1973 році від військових зв'язків з Совєтським Союзом, викинув всіх совєтських військових „дорадників" і перестав отримувати від СССР додаткові частини до отриманих від СССР літаків, гармат, та різної іншої зброї, — єгипетський арсенал зброї застарівся і погіршився. Американські фахівці мають за завдання перевірити це і скласти список тих родів зброї чи їхніх частин, що їх треба доставити Єгиптові. Ясно, що Ізраїль цим дуже невдоволений, але американські керівні кола запевнили ізраїльський уряд, що ця допомога Америки Єгиптові не захитає існуючого балянсу на Близькому Сході.

КРЕМЛЬ БОЇТЬСЯ МІЛІТАРНОЇ СИЛИ КИТАЮ

Київ. — В офіційному органі ЦК Компартії України, Верховної Ради і Ради Міністрів УССР „Радянська Україна" з 28 липня ц. р. поміщена обширна стаття „Мілітаристські амбіції Пекіна", яка наводить різні роди зброї, що їх Пекін спроваджує з різних західніх країн.

У тій статті закидається „кліці", яка тепер панує в Пекіні, що вона змагає до завоювання не тільки всього півдня Азії, але й частини Японії та Совєтського Союзу, однак, — мовляв — західні держави легковажать цю загрозу — запаморочені „антирадянською" дурійкою.

Названий совєтський офіціоз закидає зокрема З'єднаним Стейтам Америки, що це з їхнього благословення західні европейські держави, зокрема Британія і Франція, продають комуністичному Китаєві різні роди важкої наземної зброї, ракети й літаки. Країни західнього бльоку НАТО прийняли, мовляв, постанову не продавати зброї „соціялістичним" країнам, але не стосують тієї своєї постанови супроти комуністичного Китаю, даючи цим ще один доказ, що вони — західні країни — вважають Пекін зрадником „соціялізму".

Такі протикитайські статті раз-у-раз появляються в різних совєтських газетах і журналах із усіх них проявляється виразний острах з приводу зросту мілітарної сили Китаю. У названій статті „Радянської України" І. Котляренко запитує — навіщо Китаєві зброїтися, коли він має так багато внутрішніх нерозв'язаних проблем.

Натомість в західній пресі часто можна знайти таке питання: а чому ж Москва витрачає більйони долярів на зброю і поруч із цим видає окремі більйони на комуністичну Кубу та інші країни в совєтській „сфері впливів", коли самому Совєтському Союзові щорічно загрожує голод, від якого совєтський уряд рятується закупівлею пшениці і зерна у капіталістичних країнах — Америці, Канаді чи Австралії? Західні коментатори вказують на факт, що совєтська преса доказує раз-у-раз, що конфлікт між Москвою і Пекіном дійшов до такої точки, відкіля нема вороття.

Прем'єр італійського уряду обіцяє встановити добрі відносини з комуністами



Прем'єр Франческо Коссіґа

Рим, Італія. — Новий прем'єр-міністер італійського уряду Франческо Коссіґа, виступаючи перед Палатою Громад в намаганні здобути підтримку для нового уряду, обіцяв встановити добрі відносини з опозиційною Комуністичною партією і її парляментарними провідниками, щоб таким способом запевнити собі загальну підтримку при розв'язці тяжких політичних, а зокрема економічних проблем Італії.

Прем'єр Коссіґа переконаний, що він отримає таку піддержку в Палаті Громад і Сенаті тому, що вони не мають причини відкидати його програми, яка, на думку прем'єра, є сприємлива для усіх політичних партій. Кабінет Коссіґи складається із 17-ох християнських демократів, включно з ним, 4-ох соціял-демократів, 2-ох лібералів і 2-ох незалежних.

Три коаліційні партії мають разом 291 місць в Палаті Громад, 25 менше ніж потрібно для абсолютної більшости. Але соціялісти, — третя з черги щодо величини політична партія з 62 місцями в парляменті, — заявили, що вони будуть здержуватися від голосування, даючи таким чином можливість прем'єрові Коссіґа спробувати, як кажуть соціялісти, „зреалізувати бодай деякі з його програм".

Комуністи, радикали і скрайньо-праві угрупован-

(Закінчення на стор. 4)

Західня Німеччина грає активну ролю у замиренні на Близькому Сході

Бонн. — Західня Німеччина близько зацікавлена у нормалізації відносин на Близькому Сході у зв'яку з своїм промислово-торговельними зв'язками з арабськими країнами та бажанням зберігати добрі взаємини з Ізраїлем, що його економіка у великій частині була побудована на отримуваному від Західньої Німеччини капіталі та доставах, титулом компенсати за людські й матеріяльні втрати, що їх жиди понесли за гітлерівського режиму.

За газетними вістками — президент Картер просив західньонімецького канцлера Шмідта, щоби він і його уряд впливали на Ізраїль, щоби той не колонізував окупованих ним арабських територій (жидівські оселі на західньому березі Йордану). Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс Дітріх Ґеншер відвідав в минулому місяці кілька арабських столиць, а голова соціял-демократичної партії, колишній канцлер Віллі Брандт, перевів нараду у Відні з лідером зненавидженої Ізраїлем Палестинської Визвольної Організації (ПВО) Ясіром Арафатом. Та зустріч зустрілася з гострими докорами з боку ізраїльської преси й офіційних кіл.

Тепер уряд Західньої Німеччини в офіційному комунікаті рішуче відмежував себе від пляну закордонно-політичної Комісії Юрґена Молленмана в партії Вільних демократів, члена державної коаліції, який висловився за признання палестинцям права на самовизначення. Молленман також стрінувся в столиці Ливану Бейруті з Ясіром Арафатом і буцім-то переконував його, щоби названа екстремістична арабська ПВО визнала право Ізраїлю до державного існування в заміну за визнання за палестинцями права самовизначення, включно із заснуванням власної палестинської держави на окупованій тепер Ізраїлем території, що колись належала Йорданії. Західньонімецький уряд заявив, що з отим пляном Моллемана не має нічого спільного і його не одобрює.

„ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ" ПОВІДОМЛЯЄ ПРО ЗАВОРУШЕННЯ В ДНІПРОДЗЕРЖИНСЬКУ ТА КОНЦТАБОРІ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Четвертий випуск „Інформаційного бюлетеня" Української Гельсінкської групи, що його останньо одержало Представництво тієї Групи за кордоном, вперше розкриває деталі заворушень, які мали місце в червні 1972 року в Дніпродзержинську, Дніпропетровської области, і про які від років кружляли тільки дуже скупі інформації. Ще менше було відомо про події, які сталися серед в'язнів концтабору 308/5. Про ті події розповідає їх учасник Олександер Могилевський у своєму зверненні до Української Гельсінкської групи з грудня м. р.

Друкуємо винятки того звернення. Його повний текст появиться у в-ві „Сучасність" у збірці всіх дотеперішніх випусків „Інформна Україні від засудженого Могилевського Олександра Івановича, нар. 1954 року, засудженого за ст. 206 ч. III на термін 7 років 7 місяців 11 днів, ув'язнення особливого режиму.

Копія Генеральному прокуророві СРСР.

Протест

25 червня 1972 року місто Дніпродзержинськ відзначилося своєрідною подією.

Автомобіль спеціяльної медичної служби проїжджав по вулицях міста і підбирав підпитих людей. Як стало відомо пізніше, два міліціонери-водії самі були в підпитому стані.

Арештували на вулиці трьох, що йшли з гармошкою і співали. Замкнули в машину і повезли до витверезника.

По дорозі машина загорілася, троє молодих людей стукали, кричали, пробували відкрити двері, — в машині горіла бензина. Палаючу машину бачили мешканці проспекту Ілліча; прохожі теж старалися зупинити її, махали руками, кричали. Палаючу машину вдалося зупинити тільки тоді, коли особова автомашина випередила її і перегородила їй дорогу.

На крики з машини, прохожі кинулися відкривати двері — двоє молодих людей були обгорілими трупами, третій ще жив, але помер від опіків того ж дня.

Людей зібралося дуже багато; два міліціонери втекли з місця, де стався випадок.

У водія переїжджаючої машини, люди взяли бензину, облили міліційну машину спецмедслужби і підпалили. Приїхали пожежники і міліція та почали гасити машину. Демонстранти перерізали шлянги і розігнали міліцію.

Цей стихійний вибух гніву вилився у масову демонстрацію. Рішено доставити обгорілу машину до міському партії і вимагати справедливого притягнення до відповідальности винних у загибелі молодих хлопців. Доставивши купу обгорілого металю до міському партії, демонстранти висловлювали свій протест криком.

З'явилися солдати внутрішних військ (їх викликали з Дніпропетровська), вони намотавши на руки ремені, кинулися бити людей; на площі появилася кров. У сторону солдатів полетіли камені, камені летіли і на міськом партії (зброя пролетаріяту), сипалося скло з вікон а зі стін міському кахляне облицювання.

Дуже багато людей попрямувало до міського відділення міліції. Ледве підійшли вони до головного входу, як роздалися постріли, почали розриватися гранати з сльозоточивим газом; у відповідь летіли камені.

Заворушення людей здавили приїжджі солдати.

Почалися поголовні арешти. Коли мене, Могилевського О. І., арештували, переді мною постала страшна, брутальна картина розправи. В кабінетах слідчого відділу чути були жіночі і мужеські стогони.

У биттю кожної жертви брало участь п'ять-шість варварів-слідчих; від побитого вимагали підписати сфабриковані зізнання. Якщо людина відмовлялася підписати фальшивку (в тому числі і я), все починалося наново.

В половині липня 1972 року почалися суди; засудили близько 100 осіб, судили групами і поодиноко. Терміни давали різні — від двох з половиною до п'ятнадцяти років.

За невчинені злочини, я відбував термін покарання у місті Дзержинськ в таборі 308/5, де перебувало півтора тисячі людей. Між в'язнями були Вишневський і Поклонський — я знав їх, як людей несправедливо репресованих адміністрацією. Доведені до розпачі, 29 серпня вони вирішили втікати

(Закінчення на стор. 4)

У Китаї поширюється безробіття і протести робітників

Пекін. — Сотні китайських робітників, переважно з провінції, влаштували на сходах будинку китайського уряду в Пекіні сидячу демонстрацію, протестуючи проти поширення безробіття. Їхня вимога була така сама, як раніше: „Допоможіть нам!" Вони не були дисидентами, які протестували минулої зими, — як кажуть про це західні кореспонденти, — не домагались демократії, не говорили про права людини, а тільки домагалися праці. Їхньою основною справою була справа затруднення, кращі помешкання, харчі, а в першу чергу — праця.

Приблизно 400 демонстрантів прибули в середу, 8-го серпня, до кварталу Пекіну, у якому приміщені урядові будинки і де мешкає також голова Комуністичної партії Китайської Народної Республіки Гуа Ґуофенґ. Вони заявили кореспондентам і прохожим китайцям, що вони сидітимуть на сходах урядового будинку поки хтось з офіційних осіб їх не почує і не зробить щось, щоб облегшити їхню долю. Більшість з покривджених — це жертви так званої „культурної революції", але тепер часи змінилися, — кажуть вони, — а роботи для них немає.

Демонстрація проходила дуже мирно, без втручання поліції, але демонстранти скаржилися, що їх покищо не допущено до жадного партійного чи урядового чиновника, а також їхню демонстрацію іґнорує місцева преса. Публіка проходить і переїжджає роверами мимо і мало хто звертає на демонстрантів увагу. Ті з демонстрантів, які були запитувані кореспондентами, відповідали, що вони не є зорганізованою групою. Поліція не дозволяла кореспондентам довго говорити з демонстрантами чи фотографувати їхню групу. „Ми прибули до Пекіну домагатися права на працю", — заявив кореспондентові 51-річний мужчина — запитуючи, „бо де ж інакше ми підемо?"

Західні кореспонденти інформують, що кількадесят військовиків і поліціянти у білих уніформах поводились чемно з демонстрантами і усували тільки тих, які зупиняли вуличний рух чи перешкоджали пішоходам.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Рівновага сил — у світі і в суспільстві

В минулому тижні зізнавав у Сенаті колишній державний секретар, спершу спеціяльний дорадник президента для справ крайової безпеки, Генрі Кіссінджер, у ході підготови до ратифікації нового договору з Совєтським Союзом щодо обмеження стратегічної зброї (САЛТ II). Кіссінджер був вірним собі: за весь час його перебування у урядах Ричарда Ніксона і Джералда Форда він тримався цупко так званої доктрини Меттерніха — австрійського канцлера і голови Віденської конференції з 1815 року, що закінчила Наполеонський період: це доктрина про потребу зберігати рівновагу міжнародних сил, як найкращої ґарантії миру. Кіссінджер, колишній професор Гарвардського університету, був звеличником Меттерніха і намагався згадану доктрину переводити в життя в американській закордонній політиці. Таким чином він — з доручення від президента Ніксона — підготовив нормалізацію американсько-китайських відносин, сам спершу їздив тайком до Пекіну, — після того, для „зрівноваження сил" підготовив перший договір з Москвою про обмеження стратегічної зброї — САЛТ I, — і він став активним посередником між Ізраїлем та арабським світом для замирення на Близькому Сході. І тепер у своїх зізнаннях на Сенатській комісії про САЛТ II, що його підписали президент Картер і Леонід Брежнєв, строго перестерігав, щоби терези ваги збройних сил СССР і ЗСА, двох світових суперпотуг, не перехилилися в сторону СССР, бо коли буде захитана рівновага сил між Заходом і Сходом — то це безпосередня загроза для світового миру. Тому Кіссінджер поручав ратифікування того злощасного САЛТ II, але водночас узалежнював це від скріплення власних, американських збройних сил по лінії вимог Пентагону.

Рівновага сил потрібна не тільки в міжнародних відносинах. Рівновага сил потрібна у родинному, суспільному, народному житті. Вона полягає на тому, щоби партнери діяли на базі взаємної толеранції і зрозуміння взаємних і спільних інтересів та щоби не порушували гармонії, яка була б порушена, коли би один партнер — у подружжі чи в суспільстві — мав амбіції не співпрацювати, а верховодити. Це погрожувало б негайно дисонансами і конфліктами. А тільки в атмосфері гармонії, тільки в умовинах співпраці на плятформі визнання права до вільної думки також другої особи чи групи, визнання стану різновидности поглядів і конечности шанування поглядів інакодумаючого та шукання компромісу з інакодумаючим — тільки на такій плятформі можлива конструктивна і творча праця і співпраця — у теорії і в життьовій практиці.

Іншими словами — рівновага сил — це основна і невідхильна частина демократичної політичної мислі і всього демократичного устрою. Це трудна і складна система, бо вимагає багато мудрости, терпеливости, зрозуміння і вирозуміння, це далеко складніша система, ніж система авторитарної політичної думки, де існує диктат одних і послух других. А проте, всесвітня історія, відколи вона списувана, документарно закріплена й аналізована, доказала, що демократія таки найсильніша і найтривкіша система і єдино сприйнятлива плятформа, коли йдеться про зберігання миру, праці і співпраці. Зберігати рівновагу сил у міжнародному світі, де перехрещуються прерізні і взаємосуперечні тенденції, інтереси держав і країн, дуже важко. І дуже швидко виявляється, чи керівник закордонної політики має хист зберігати ту рівновагу сил, чи її не має: бо коли того хисту немає, то зразу же виринає криза, яка всім видна і наглядна.

Це саме діється у кожному новочасному суспільстві, особливо у країнах з давньою історією і давньою поважною культурою. У кожному такому суспільстві існують люди різних поглядів — цеж прикметна риса свободи думки. Зорганізовані сили супільства — здебільша у формі політичних партій чи організацій — стараються за поширення своїх поглядів, суперничать у цьому з іншими зорганізованими групами (партіями, середовищами). Але справа не в кількості таких зорганізованих груп, справа не в їхній ідеології, а справа у зрозумінні потреби взаємної толеранції,взаємної співпраці і відсунення на бік власних амбіцій, коли йдеться про сутній спільний інтерес націй. Чим більше зрілий нарід у розумінні його національно-державного мислення — тим краща тамошня співпраця різновидних суспільно-політичних груп, і навпаки, чим менший національно-державний досвід і чим коротша історія державницької політичної думки — тим більше внутрішніх дисонансів і тим трудніше зберігати в суспільстві рівновагу сил. Українська громада в Америці дала доказ своєї зрілости фактом, що в Українському Конгресовому Комітеті згуртовано 52 централі прерізних установ і організацій, які всупереч їхнім різновидним поглядам — працюють і співпрацюють.

Уряд заперечує закиди щодо толерування шпигунів деяких чужих держав

Вашінгтон. — Державний департамент рішуче заперечив обвинувачення з боку Сенатської комісії закордонних справ, наче би Державний департамент, Еф-Бі-Ай і Сі-Ай-Ей себто обидві державні найважливіші організації, відповідальні за безпеку країни, свідомо толерують шпигунські дії агентів деяких чужих держав, при чому за іменем названо Іран, Чіле, Тайван, Югославію і Філіппіни. Мовляв, американські державні власті дивляться крізь пальці на шпигунську діяльність агентів названих країн або з остраху, що переслідування тих агентів спровокує відплатне переслідування американських агентів у тих країнах, або тому, що вони не вважають, що дії тих агентів погрожують безпеці Америки.

Речник Державного департаменту зокрема заперечив твердження названої Сенатської комісії, наче би Державний департамент раніше перестерігав Департамент справедливости, щоби не переслідувати агентів іранської поліційно-шпигунської організації САВАК, які діяли в ЗСА, бо це могло спричинити відплатні заходи САВАКу супроти американців в Ірані. За твердженням речника Державного департаменту в Америці взагалі мало було відомо про діяльність САВАКу поза Іраном: з упадком режиму шаха Рези Паглеві САВАК взагалі розв'язно і ця тайна іранська поліція більше не існує.

Д-р Михайло Козак

ЗАГРОЗА ДЛЯ ЮВІЛЕЮ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

[1]

В короткому часі, українці в Україні і поза її межами, будуть святкувати тисячоліття свого хрищення. В історії кожного народу така подія є великою і щоби її урочисто відсвяткувати, до цього треба належно підготовитися.

Хоч залишилося всього дев'ять років, то у нас для вшанування цього ювілею зроблено небагато. Дотепер, ініціятиву виявила ієрархія наших Церков, а громадські організації, зокрема наші наукові установи своїх намірів не виявили. Проте вже є тривожні вістки, які вказують, що з причин давно минулих історичних подій, через наші релігійні різниці, твориться загроза, що Тисячоліття Хрищення України не будемо святкувати об'єднано, а кожний по--своєму. Перші заклики у справі цих святкувань вже виявили, що ми сходимо на неправильний шлях. Замість того, щоби спільно підготовити величаві виступи всіх християн-українців і поінформувати світ про великий вклад християнської України в розбудову культури всього людства, в нас витворюються обставини, які можуть довести до того, що ми не будемо в силі цього зробити, а навпаки, будемо розтрясати наші внутрішні непорозуміння й різниці та забудемо, що це Тисячоліття Христової Віри в Україні, а не ювілеї наших Церков.

Відомим фактом є, що в ранніх роках історії нашого народу, християнство ширилося серед слов'янських народів з двох осередків, з Візантії на Сході і з Риму на Заході. Через трагічну історію, часті війни й знищення, поширення Христової віри на землях українського народу, досі не є належно висвітлене. Вороги подбали про знищення документальних джерел нашої давнини. Однак зі скупих архівів, які ще залишилися, довідуємось, що вже понад тисячу років християнство зі сходу і заходу робило свої перші кроки в Україні. Стародавня легенда розказує про проповідь Апостола Андрея в околицях сьогоднішнього Києві. Також святі Кирило і Методій голосили слово Боже серед слов'ян і дійшли до наших земель. Вони проповідували слов'янською мовою і в обряді, який займав посереднє місце між візантійським і латинським обрядами. Історичні джерела також доказують, що вже в 899 році Папа Іван IX призначив єпископа для Перемишля, найбільш висуненого на захід українського міста. Княгиня Ольга вже в 955 році стала християнкою, а деякі твердять, що вона була християнкою ще раніше, і робила заходи у Візантії і на Заході для введення християнства на землях України. Це бажання увінчалося успіхом щойно в 988 році, коли її внук, князь Володимир Великий, своїм рішучим зворотом до християнства Візантії, зумів цю віру закріпити і поширити на широких просторах України.

Ці великі події відбувалися в Україні тоді, коли була тільки одна християнська віра, хоча вже були відмінні церковні обряди. Тоді була тільки одна Христова Церква і ніхто ще не знав, що таке православний католик, чи євангелик. Усі вірили в одного Бога, хоча були різні обряди.

Щойно в 1054 році,не з вини українського народу, а через людські слабості інших, зайшли непорозуміняю між східнім Патріярхом Михайлом Керуларієм і західнім Патріярхом, Папою Левом IX. Ці непорозуміння довели до двоподілу Церкви, який досі ніхто не зумів направити. Ця сумна подія глибоко відбилася в житті багатьох народів, а чи не найбільше в житті українського народу. Цей розкол поділив одну християнську віру на католицьку і православну, а в нас спричинив багато міжусобиць, а навіть кровопролиття й братовбивства.

Поширення християнства на зенлях України мало далекойдучий і глибокий вплив не тільки на життя й культуру українського народу. Хрищення України мало також чималий вплив на інші народи. З України християнська віра поширилась на північні землі Східньої Европи, де творилося Московське Князівство — зародок сьогоднішнього російського народу. Печерська Лавра в Києві стала впродовж довгих років осередком християнства не тільки для українців, але для багатьох слов'янських народів. Тут монахи перекладали з грецької мови й писали нові релігійні книги слов'янською мовою, а це у великій мірі причинилося до поширення Христової віри в цій частині світу.

Християнство України мало великий вплив не тільки на Східню Европу, воно також у великій мірі причинилося до ростру культури Західньої Европи. Християнська Україна була заборолом проти поганських монгольських наїздників на Европу.

(Продовження буде)

Л. Рихтицький

СИМВОЛ НЕ РІВНЯННЯ, А БЕЗГЛУЗДЯ

[1]

Якщо хтось хоче бачити дійсну демократію в дії, вистачить розглянути українське суспільне й політичне життя в діяспорі. Не то що у нас досить партій, час від часу постають ще нові, бо „шукання нових шляхів" не перестало бути модним. Існуючі партії розколюються дальше на відламами у запопадливій клопотанині знайти ще такі ідеї, що про них не снилося й філософам, аби тільки не включитися гармонійно у цілість українського життя.

У такій демократичній атмосфері, очевидно, існують десятки й сотні різних поглядів, становищ і позицій до всього, що діється і що не може ще діятися в українському суспільстві. В такій атмосфері можна мати і десятки поглядів на Державний Центр Української Народної Республіки. При відкритті 8-ої Сесії, яка відбулася в Мюнхені 12 і 13 червня цього року, президент Микола Лівицький і сам сказав, що не всі респектують Державний Центр, більше того, що Державний Центр втішається малою підтримкою українців за кордоном. Президент Лівицький не скаржився. В демократичній системі нашого життя кожний думає, говорить і робить, що хоче та що вважає за відповідне.

Але демократія не є необмежена, як порожні простори всесвіту. Демократія й свобода кожної людини кінчається там, де вона починає перешкоджати демократії та свободі іншої людини. І тому суспільство, навіть таке, як наше, мусить бути впорядковане. Організаційного порядку в нас ніхто досі не завів, але ми самі, з почуття національної рації, встановили деякі директиви, в межах яких вміщається українська політика визволення, політика боротьби, яка таке визволення може зробити можливим, і політика порозуміння в площині наших національних догм, вихід поза які можна зарахувати до своєрідної національної зради.

Можна не сприяти Державному Центрові і Українській Національній Раді, можна не любити президента Лівицького і можна з ним полемізувати, але вже аж ніяк не можна сьогодні, в 1979 році, після всіх наших жертв, покладених у боротьбі за Україну національну, класти знак рівняння між нею і псевдо-Україною московських баґнетів і московської політики, окупованою всеціло російськими імперіялістами, так званою Українською Совєтською Соціялістичною Республікою . Ми пролили море крови за національну Україну й виписали море чорнила для узгіднення наших позицій і тому, хоч дуже респектуємо демократію, думаємо, що треба покласти край всьому, що йде врозріз із нашою національною і державною рацією. Тому ми переконані, що все українське суспільство стоїть при Державному Центрі, коли він рішуче відкидає всяке рівняння між УНР і УССР, а тим більше всяке вороже баламутство про продовження і спадкоємство державности УНР у формі колоніяльної УССР.

Прикро, дуже прикро, що напередодні епохальних світових потрясень, напередодні цього можливого великого завтра українського народу приходиться ще раз вертатися до цієї теми. Як можна вбачати у кровожадній системі колоніяльного визиску,— в катівні, на якій лежить гріх масового народовбивства, в каторзі, в якій український селянин і робітник стоїть на дні суспільної драбини, на поземі гелота, парія, невільника, — продовження героїзму, самопосвяти і самозаперечення чотирилітньої доби відродження українського народу? Трагічно і смішно, коли хтось хоче вірити, що банда Муравйова — це Україна, що Будьоний, Ворошилов і Хрущов зі всіми їхніми вчинками — це продовження світлих традицій УНР, бо що тоді скажемо про Крути? Те, що лунає зі сторінок совєтської преси та з уст новітніх колонізаторів і визискувачів українського народу?

Я не думаю, що українська нація хоче нести відповідальність за те, що діється в Україні, за ці масові Вінниці, за Бабин яр, за шість мільйонів заморених голодом, за Соловки, за Колиму, за тисячі помордованих в 1941 році! Польська нація не хоче нести відповідальности за Катинь і полякам в думці не постало б — на нашому місці — рівняти себе до традицій УНР. Поляки навіть сьогоднішньої Польщі, при всіх її державних атрибутах, не вважають продовженням міжвоєнної польської речипосполитої, бо цю людову дивовижу не створив польський нарід, але російський баґнет!

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ З ВИЗНАЧЕНИМ ЧАСОМ ПЛАЧЕННЯ ВКЛАДОК

Частина II

У першій частині цієї статті, поміщеній у 124 числі „Свободи" пояснимо різні життьові забезпечення з визначеним часом плачення вкладок, що їх можна набути в УНСоюзі.

Порівняно кошт цих поодиноких кляс. Ту статтю ми були закінчили понижчою табелею і пообіцяли, що будемо дальше розглядати різні аспекти кожної грамоти і вкажемо, котру клясу забезпечення кому дораджувати, беручи при тому до уваги різні обставини.

Дійсні цифри забезпечиння для дитини у віці 1 року і дорослого у віці 30 років на суму $10,000.

Котру із кляс із поміщеної внизу табелі ви дораджували б кандидатові на члени? Це виключно залежатиме від того, як високого життьового забезпечення потребує ця особа і які є її спроможності платити вкладки. Один з цього певний висновок:
Коли кандидат на члена потребує більшого забезпечення, а його маєткові засоби є обмежені, грамота кляси DP-65 є найдешевша, бо вона коштує (по відтягненні дивіденди) всього $97,40 річно. Але зверніть також увагу на її некорисну сторінку. Прикінці 20 років плачення вкладок, зворотна вартість грамоти виноситиме тільки $1,760, тобто буде менша, як зворотна вартість кожної іншої грамоти вищеподаних кляс забезпечення.

У додатку, щоб грамота була важна, член мусить платити вкладки за неї на протязі цілого свого життя, а після 65-го року життя члена, сума забезпечення на грамоті буде зменшена до $5,000. Цей рід грамоти треба дораджувати тільки тим, яким потрібно високого забезпечення, а фінансові спроможності яких є обмежені.

Добре є також пропонувати кандидатові на члена кляси P-65, якщо він спроможний платити річну вкладку в сумі $162,20 (висота вкладки виносить 212,20, від якої треба відтягнути дивіденду). При кінці 20 років сума зворотної вартости цієї грамоти буде вища, як сума вплачених вкладок. Другою, доброю сторінкою згаданої грамоти є те, що член платить вкладки тільки до свого 65-го року життя, тобто до часу, коли він правдоподібно піде на емеритуру і його приходи відповідно зменшаться, а з тим і спроможність плачення вкладок. Член є забезпечений повною сумою $10,000 на протяг свого життя.

Грамота кляси P-20 є найдорожча — $235 (по відтягненні дивіденди). Якщо член може дозволити собі платити таку суму, він конечно повинен набути цей рід грамоти з огляду на те, що на ній скоро наростає її зворотна вартість, а також тому, що після 20 років член перестає платити вкладки і є забезпечений повною сумою $10,000 на протяг цілого свого життя.Після цього зворотна вартість грамоти, як також її позичкова вартість дальше постійно зростає.

Останні, але не менш важливі грамоти, які має УНСоюз для своїх молодечих членів, це грамоти, як також її позичкова вартість дальше постійно зростає.

Останні, але не менш важливі грамоти, які має УНСоюз для своїх молодечих членів, це грамоти кляс P-20 і P-65.

Молодечу грамоту кляси P-65 треба дораджувати тільки тим, які потребують високого забезпечення, а їхня спроможність плачення вкладок обмежена.

Відносно немовлят, у багатьох випадках цей рід забезпечення себе не виправдує.

Але дуже часто обставини є такі, де маєткові засоби є обмежені, а потреба високого забезпечення є конечна і в такому випадку грамота кляси P-65 є ідеальною.

Але батьки дитини мусять бути докладно поінформовані про всі умови, які є зв'язані з того роду грамотою, а саме, що вкладки є платні до 65-го року життя забезпеченого і що повна сума грамоти є платна тільки по смерті забезпеченого. Доброю сторінкою цієї грамоти є те, що на ній нагромаджується грошовий зворот.

Молодеча грамота кляси P-20, хоча річна вкладка за неї є вища, є багато корисніша, як грамота P-65. На ній скоріше нагромаджується грошовий зворот і

(Закінчення на стор. 4)

	Молодь P-20	Молодь P-65	Дорослі P-20	Дорослі P-65	Дорослі DP-65
Чиста річна вкладка	$ 157.79	$ 99.90	$ 285.70	$ 212.20	$ 147.40
Кошти забезп. до визначеного часу	3.154.00	1,998.00	5,714.00	4,244.00	2,948.00
Менше дивіденди	951.00	951.00	1,311.00	1,311.00	1,311.00
Чистий кошт на протязі часу	2,203.00	1,047.00	4,403.00	2,933.00	1,637.00
Зворотна грошова вартість	2,540.00	1,170.00	5,150.00	3,350.00	1,760.00
До виплати по смерті	$10,000.00	$10,000.00	$10,000.00	$10,000.00	

DP-65 до 65-го року життя $10,000.00
DP-65 по 65-ім році життя .... $ 5,000.00

Дора Рак

ПОЇЗДОМ З ФРАНКФУРТУ ДО ВІДНЯ І МЮНХЕНУ

[1]

Поїздку до Мюнхену попередили короткі відвідини у Відні, вперше після закінчення війни. В далеких споминах залишився охоплений пожежами Відень серед проймаючого свисту близьких вибухів бомб. Тепер це місто відбудовано й дальше розбудовується під соціялістичним урядом та відзискує давній статус осідку міжнародних організацій. Тепер тут знаходяться деякі установи ОН та бюро ОПЕК (Організація Продуцентів і Експортерів Нафти). Віденці приязні, ввічливо помагають віднайти дещо призабуті місця, гордяться пам'ятками королівсько-цісарського минулого з габсбурської епохи, а з призирством показують один залишок-пам'ятник одного з недавніх окупантів. У міському парку статуя Штравса пригадує, що це місто оперетки і вальса. Відень продовжує музичну традицію, влаштовуючи річні музичні фестивалі з участю найкращих артистів та з цієї нагоди святково прикрашують будинки червоно-біло-червоними прапорами й фестонами. Все ще, дивлячись з Вінервальду, високо над містом видніється освітлений Різенрад у Пратері, а в старинних гостиницях Ґрінцінґу чи Кльостернойбурґу продовжується традиція „гойріґер", що пригадує молоді літа і все „молоду" пісню про „Відень — місто моїх мрій".

Український Відень

В австрійській столиці, що має поверх півтора мільона мешканців, живе горстка українців чи радше австрійців українського походження, якихсь дві й пів тисячі, а в цілій Австрії близько чотири тисячі, розсіяних в різних провінціях. У Відні та в деяких більших осередках діють українські організації. Щоб їх об'єднати, підготовляється проєкт створення центральної організації з ініціятиви спеціяльного комітету, який очолює д-р Олександер Жупник. Цей „Центральний Союз Українських Організацій Австрії" (ЦСУОА) мав би за завдання координувати діяльність українських громадських і церковних організацій та затримувати й плекати культурну та етнічну приналежність австрійських українців. Очевидно ЦСУОА буде організацією аполітичною, як і всі товариства в Австрії, з огляду на невтральний статус держави.

Оснування Союзу було б черговим сцентралізуванням громадського життя на однім із українських поселень, подібно як в Німеччині, Франції і т. д., яке повинно причинитися до пожвавлення діяльности в міру льокальних можливостей і потреб, та політично-суспільно-побутових умов у специфічних для австрійського поселення. Оптимізм і енергія д-ра Жупника і його співпрацівників заповідають успішне завершення проєкту.

Основуючі збори Союзу цього літа мали б прийняти статут запроєктований статутовою комісією й вибрати провід.До Союзу ввійшли б у першу чергу віденські організації, а саме: Союз Австрійців Українського Походження, Т-во Буковина, Союз Філателістів (СУФА), Жіночий Союз (та інші зареєстровані організації Відня й інших міст). Найстаршою віденською організацією є, мабуть, Жіночий Союз, заснований в 1920 році, який тим самим являється найстаршою жіночою організацією на чужині. Це сеньйорство й надає Жіночому Союзові у Відні спеціяльне місце в рядах багатьох жіночих товариств, дарма, що сьогодні в Союзі немає багато членів. Але він має за собою гарний громадський дорібок і своєю активністю під час воєнних і повоєнних років відограв важну ролю серед української еміграції. Тепер Жіночий Союз, який очолює п. Анна Мельничук, продовжує свою діяльність як товарисько-культурний осередок, допомогає старшим і самотнім та співпрацює з іншими товариствами Відня. Союз є членом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

У харитативній ділянці діє ще УМХС, продовжуючи традицію Українського Червоного Хреста з 1918 року, та — за інформаціями секретарки д-р Ліди Дробіль — ще помагає найбільш потребуючим, бо в основному держава опікується такими людьми. Між іншим, подружжю Дробіль завдячуємо за незвичайно мило проведений вечір в гостинниці за містом. Шкода, що короткий побут у Відні не дав змоги зустрінути більше українських „віденців".

Мюнхенські наради

Другою зупинкою під час десятиденної подорожі був Мюнхен, з яким так тісно пов'язана українська еміграція. Чудове місто над зеленим Ізаром прочищене від слідів війни, за винятком однієї руїни — залишеної „на пам'ятку". Годі вірити, що тридцять п'ять літ тому треба було тягнути із руїн надпалене дерево, щоб огріти кімнату, в якій все одно до ранку вода замерзала, і, щоб прожити, міняти речі за харчі й промишляти на „чорному ринку". На жаль, гарний „Англійський сад" „змодернізувався" не в німецькім стилі, бо видно сміття і „таплес" дівчат, які грають у м'яча або плавають, де заборонено купатися. Кажуть, що бувало ще гірше. Повернено на свої місця із сховищ заховані дбайливими мюнхенцями на час війни мистецькі скарби, комунікацію розв'язано спорудженням підземки, а з румовищ збомблених будинків побудовано гірку в Олімпійськім селі. Кількаденний побут в цім місті, з яким лучиться багато переживань, скоро затер 35 років часу й дав нагоду відновити давні знайомства, відшукати приятелів та — може — й придбати нових.

Українська громада Мюнхену невелика тепер, але стан посідання збільшився значно: м. ін. побудовано катедру св. Андрея, прикрашену іконостасом С. Гординського, і побіч модерний парафіяльний дім; придбано будинки для осідку єпископства, де резидує Кир Платон, для Українського Вільного Університету, ректор д-р В. Янів, та Інтернат „Рідної школи", директор мгр В. Леник.

[Продовження буде]

Пам'яті артиста-маляра Сергія Макаренка

Українців, що живуть у Лос Анджелесі та в його околицях глибоким смутком торкнулася вістка, що помер св. п. славний артист-маляр Сергій Макаренко, осиротивши дружину Надію, рівнож талановиту артистку-малярку, зі славного козацького роду Сомків, з Чернігівщини. Був приємної спокійної вдачі, стриманий у розмові.

Служив, разом із дружиною своїм мистецьким талантом не лише на Рідній Землі, але й на чужині, по таких країнах, як Югославія, Італія, Аргентина та З'єднані Стейти Америки, де й осів напостійно, разом зі своєю життьовою подругою у Південній Каліфорнії в Гантінгтон Парку, неподалік Тихого океану. В Клівленді, у „Метрополітен Музеї знаходиться і його твір „Мазепа".

Як мистець, св. п. Сергій Макаренко, не належав до жадної політичної організації, але він симпатизував з гетьмансько-козацьким ідеалом Тараса Шевченка й з гетьманським рухом.

Я мав з моєю Марусею велику приємність бути гостем у славного подружжя, з козацького роду! Славна мисткиня п-і Надія, виявила себе ще й неабиякою господинею. Та очі не могли відірватись від малюнків, св. п. артиста-маляра Сергія Макаренка, що вже тоді нездужав, і від картин його рівнож талановитої Наді...

Але вже тоді кожний гість не міг не спостерігти сумної й мовчазної постаті мистця Сергія Макаренка, що так контрастувала з веселістю гостей...Та либонь, ніхто з присутніх й на думці не мав, що то востаннє бачать ще живого того артиста пензля, з якого була б горда кожна культурна нація!

Та минув рік, а може дещо й більше... І ось, однієї днини, дзвінок телефону... Це зателефонував близький друг подружжя Макаренків, п. Михайло Головатий, дружина якого працює в шпиталі, де лежав хворий мистець. Він повідомив, що Сергій Макаренко помер 6-го травня. А 9-го травня, у МкКінлей Вілшар Каплиці Лос Анджелесу, відбулася жалібна Служба Божа, яку відправив о. Степан Голутяк. Співав хор з Української Православної Церкви, яким диригував його син. 10-го травня тлінні останки Покійного поховано у Форест Лон Меморіял Парк.

Нехай же рідна земля, буде пером тому славному мистцеві, що своїм мистецтвом, прославив Україну!

Василь Ємець

Москва обвинувачує...

(Закінчення зі стор. 1)

табільність та довели до того, що пацієнт втратив зв'язок із реальним світом та контролю над власними діями".

„Панченко ніколи не вживав наркотиків і не міг зажити так багато ЛСД одноразово," — твердили „Ізвєстія". „Впорскнення наркотиків в тіло Панченка могло бути доконане тільки іншою особою. Цю методу, як відомо, широко застосовують західні розвідчі органи, щоб впливати на розум людини. Ми далекі від того, щоб обвинувачувати офіційні швайцарські власті, але швайцарська контррозвідка дуже часто діє поза плечима швайцарського парляменту", — закінчили „Ізвєстія".

У Женеві швайцарське Міністерство справедливости і поліції відкинуло як абсурд твердження начебто Панченка вбила західня розвідка при „співпраці швайцарської контррозвідки". Швайцарська автопсія ствердила, що Панченко помер в наслідок вимішання алькоголю та пігулок на спання, — „клясичний спосіб поповнювання самогубства", — закінчило міністерство.

Концерт Юліяни Осінчук

Концерт відбувся 4-го червня у театрі Орфеум при 2-ій евеню і 8-ій вулиці. Театр на 260 місць — досить акустичний і чистий, був добре виповнений любителями і цінителями музики як українцями так і членами інших етнічних груп.

Є час переглянути програмку. Перший твір — Моцарта, наступний Прокоф'єва, потім Чайковського... Як на мій смак (а може то традиційна звичка) хотілося б спостерігати хронологічно стилеві зміни від Моцарта до Прокоф'єва, включивши між ними Шопена, Ліста, Чайковського, Рахманінова. Проте, при поданому порядку із самого початку вирізблюється контраст між композиціями і стилями, а головне — віртуозність артистки.

Починається концерт. Дев'ять Варіяцій Моцарта /К.573/. Хоч інструмент середньої якости, все ж артистка вміє видобути м'який тон, технічну легкість; її фразування логічне, динамічні злети і спади свідчать про координацію обох рук і глибоке відчуття композиторового стилю. Без зайвих рухів чи позування передає піяністка внутрішній зміст твору. У 8-ій варіяції чуємо виразно українські музичні звороти при закінченні речень... чи то так вчулося? Проте, вплив українських мелодій цілком можливий, бо Моцарт деякий час жив у Празі і біля Праги, цінив місцевих музик, слухав їх твори в концертах, а так само прислухався і до співу місцевих людей. Дехто з Богемських композиторів включав свідомо українську музичну тематику. В по-Моцартових часах Дворжак написав 24 варіяції на тему „Ой не ходи Грицю", тож цілком можливо, що мелодія так заімпонувала Моцартові, що він міг її органічно перенести в цей його твір. Було б варто комусь із музикознавців дослідити цю в'язанку Варіяцій і дати статтю на цю тему.

Друга точка — Соната ч.6 в Ля мажорі і Прокоф'єва свідчить про дозрілість піяністки у відчутті цього композитора і спроможність поєднати урбаністичність твору із своєрідним романтизмом. Між іншим, не зважаючи на витрату енергії, що вимагає сили удару, молода артистка не мусила стирати поту із чола, і не була напружена ні в тілі, ні в руках що свідчить про глибоке знання твору і певність своєї виконавчої техніки.

Не будемо зупинятися детально на кожній точці програми, лише заокруглимо, що Юліяна Осінчук надійна піяністична сила, яку варто підтримувати своєю присутністю і пропагувати її на всеамериканському форумі.

Як післяслово подаю наступне спостереження, що належить не лише мені, але й багатьом іншим українським ерудитам і мистцям: не зважаючи на національну приналежність, маляр малює те, до чого збудила його творча уява. Інструменталіст (піяно, скрипка і т.п.) грає твори всіх композиторів, по яких можна визначити їх мистецькі досягнення і глибину виконавчого таланту. Може прийде час, коли й співакам без застережень буде надано можливість виконувати увесь репертуар світової літератури,байдуже до якої нації композитор належить. Груповий танок і групова пісня показує силу і красу народного мистецтва, сольовий — то здобуток індивідуального талану внаслідок багатьох років студій, і його виступ може бути органічним лише тоді, коли він має право на вільний вияв у творчості, а його місце у мистецькому світі людства залежить від здатности передати твори загальновизнаного репертуару — музично і технічно зрозумілого знавцям музично-співочого фаху.

Оксана Бринь

Високий комуністичний...

(Закінчення зі стор. 1)

коли В'єтнам почав зривати співпрацю з Китаєм, а перекинувся цілковито на співпрацю з СССР.

Виступ Гоана на пресовій конференції, під час якого він обвинувачував генерального секретаря ЦК в'єтнамської Комуністичної партії Лі Дуана і його найближчих співробітників, перекладали на китайську і англійську мови. Після засудження режиму в Ганої, Гоан засудив військову інвазію В'єтнаму проти Камбоджі і Ляосу та передбачав, що В'єтнам скоро перетвориться на військовий табір, який „служитиме чужим інтересам". Крім того він засудив поведінку в'єтнамського режиму у відношенні до китайської меншини, байдужість до проблеми втікачів та порушив багато інших справ. На запитання, хто на його думку є співвинним у витворенні такої ситуації, Гоан, не називаючи СССР поіменно заявив: „кожний знає про кого йде мова". Ворожнеча до Пекіну в Ганої, — сказав Гоан, — почалася від смерти Го Чі Міна, який мав особливу пошану до тодішнього китайського лідера Мао Зедонґа (Мао Тсе-тунга).

Вкінці він підкреслив, що плянує розвинути живу політичну активність після того, як перейде докладні лікарські бадання.

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п.
Інж. АДРІЯНА ЛАПИЧАКА

складаю на Спортовий Клюб УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж., *який Покійний так любив*
50.00 долярів.

Дункірк, Н. Й. — Володимир ПАСІЧНЯК

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Інж. Адріяна Лапичака

складаю 25.00 долярів
на „Чорноморську Січ".

•

ВШ. Дружині, вислови найглибшого співчуття.

Ольга КОБЗЯР



В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих, що
30-го липня 1979 р., по довгій і тяжкій недузі,
померла в Бельську, Польщі,
наша Найдорожча СЕСТРА

бл. п.

ЗИНОВІЯ САЛУК-ЛОЗА

на 67-му році життя.

Горем прибиті:
брат — ЯРОСЛАВ з дружиною ОЛЬГОЮ, дітьми і внуками
сестра — ІРЕНА з мужем МИРОСЛАВОМ і дітьми
брат — РОМАН з дружиною ТРАУДЕЛЬ
Родина в Канаді, Україні і Польщі

Просимо про молитви за спокій душі бл. п. Зені.



Ділюся сумною вісткою з Приятелями й Знайомими, що
після довгої недуги відійшов у Вічність
мій Незабутній ЧОЛОВІК

Проф. Інж. ЮХИМ НЕЩАДИМЕНКО

Поручник 3-ої Залізної Дивізії Армії УНР
на 87-му році свого трудолюбивого життя.

Упокоївся 27-го липня 1979 року.

ПАНАХИДА відбулася 29 липня 1979 р., о 8-ій год. увечорі, в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, 129 Схід 7-ма вул.

ПОХОРОН відбувся на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі, 30-го липня 1979 р., о год. 11-ій ранку.

у глибокому смутку —

дружина — **АЛЛА**



В невимовному болю повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих, що
у вівторок, 31-го липня 1979 року, упокоївся в Бозі,
на 74-му році життя,
наш Найдорожчий і Невіджалуваний ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п. ВОЛОДИМИР ГОЛОНДЗОВСЬКИЙ

ПАНАХИДА була відправлена 1-го серпня 1979 р., о год. 8-ій веч., в похоронному заведенні Володимира Бойка,

ПАНАХИДИ були відправлені 1-го і 2-го серпня 1979 р., о годині 8-ій веч. в похоронному заведенні Володимира Бойка.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю рано, 3-го серпня 1979 р., з церкви св. Андрія в Бостоні, на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Важким горем прибиті:
АННА — дружина
ВІКТОР — син
ВАЛЕНТІНА — дочка з чоловіком JACK
ОКСАНА — дочка



В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих, що
в суботу, 28-го липня 1979 року
упокоїлась в Бозі,
наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА й ТЕТА

бл. п.

СОФІЯ з КОБИЛЕЦЬКИХ ГОРАЙСЬКА

проживши 64 роки

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 31-го липня 1979 року з українського католицького собору свв. Володимира і Ольги, на цвинтар св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Важким горем прибиті:
муж — ІВАН
дочка — ІРЕНА
брати:
ВОЛОДИМИР з родиною
РОМАН з дружиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Польщі і ЗСА

ПОДЯКА

Дня 24-го квітня 1979 року з Волі Всевишнього
відійшов у Вічність у Пармі, Огайо на 97-му році життя,
наш Найдорожчий і Невіджалуваний
БАТЬКО І ДІДУНЬО

св. п. Отець Крилошанин

АТАНАСІЙ ТИМКІВ

Б. КАТЕХИТ У СТАНИСЛАВОВІ.

Бажаємо висловити нашу найщирішу подяку усім, які віддали останню прислугу Покійному.

У першу чергу ми глибоко вдячні Преосвященному Владиці Кир Василеві, Єпископові Стемфордському, за відслуження Єрейської Заупокійної Божественної Святої Літургії, провадження єрейських похоронів та за прощальні слова в церкві і над могилою.

Складаємо щиросердечну подяку о. деканові протоєреєві Ярославові Сіркові, за уділення Останніх Святих Тайн, за ведення похоронних відправ у церкві св. Андрея у Пармі, за глибоко-змістовну проповідь під час Божественної Св. Літургії і за всю його щиру доброту.

Щиро дякуємо Всечеснішим Отцям клівлендського Деканату, за участь у єрейських похоронних відправах: о. крилошаниннові Левові Адамякові — пароховi Янґставну, о. Тарасові Дурбакові — пароховi Акрону, о. д-рові Ізидорові Нагаєвському — пароховi Льорейну, о. Іванові Оришкевичеві — пароховi церкви Пречистої Діви Марії у Клівленді, о. Михайлові Ревтюкові — пароховi церкви свв. Петра і Павла у Клівленді і о. Михайлові Сеновi — пароховi Кентону.

Зокрема сердечно дякуємо о. Левові Ґолделові, ЧСВВ, що приїхав здалекого Ґлен Кову, Н. Й., щоб віддати останню прислугу Покійному, за його участь у Святій Божественній Літургії і похоронах та за теплі слова про Покійного під час тризни.

Щиро дякуємо Отцям Закарпатської Дієцезії, о. монс. Василеві Смочкові — пароховi церкви Пречистої Діви Марії у Клівленді і о. Йосифові Рiделлі — пароховi церкви св. Духа у Пармі, за участь у Заупокійній Божественній Св. Літургії.

Нашу особливу подяку складаємо о. дияконові Володимирові Волощукові з Кентону, за повну посвяти щоденну участь в усіх похоронних відправах.

Дякуємо Високопреподобним Сестрам ЧСВВ, за молитви і участь у похоронах.

Дякуємо Вівтарним Дружинникам парафії св. Андрея у Пармі за численну участь у похоронних відправах, за жертви на Служби Божі і за гарні квіти.

Щиро дякуємо диригентові п. маестрові Михайлові Кнапові та хорові парафії св. Андрея у Пармі, за звеличання похоронних відправ і Святої Літургії чудовими співами.

Дуже дякуємо маестрові Евгенові Садовському, диригентові хору парафії св. свщ. Йосафата, співцям церковним п. Йосифові Лівому й п. Олексі Чайці, за прегарні настроєві співи під час усіх відправ.

Щиро дякуємо п. Ірині Кашубинській, голові Окружної Управи Союзу Українок Америки, за зворушливе слово під час тризни, а паням Степанії і Ользі Городиським, за особливу вважливість та поміч у тяжкім для нас часі.

Сестрицтву при парафії св. Андрея у Пармі складаємо на руки голови п. Катерини Липян сердечну подяку за влаштування гостин у парафіяльному домі.

Сестрицтву і Братству цієї ж парафії, Українському Музичному Інститутові в Клівленді на руки їхніх керівників п. Ірини Винницької і Дарії Микити, як теж панству Липянам складаємо щиру подяку за прегарні квіти.

Колишнім учениці Покійного, Приятелям, Знайомим, Парафіянам усіх парафій Клівленду й околиці сердечно дякуємо за численну участь у похоронах і тризні та за вислови співчуття зложені особисто чи листовно.

Окремо дуже дякуємо Дорогій Родині Раковських із Вашінґтону і Грушкевичам із Детройту за приїзд на похорон.

Складаємо щиру подяку за численні пожертви на Служби Божі, молитви та щедрі датки на церковні та пластові цілі.

Дякуємо парафії св. свщ. Йосафата за труд при влаштуванні тризни.

Вкінці висловлюємо нашу подяку похоронному заведенню Головчаків за вийнятково старання й зразкове переведення всіх похоронних чинностей.

•

Пожертви склали:

НА ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ

90 дол. — Членки 33-го Відділу Союзу Українок Америки ім. Лесі Українки у Клівленді, О. заходом п. Марії Футей.
86 дол. — Парафіяни церкви св. Івана Хрестителя в Льорейні, О. заходом п. Марії Купчинської і п. Дарії Микити.
по 50 дол. — Братство при парафії св. Андрея у Пармі, О., щадниця „Кардинал", Нешенел Сіті Банк.
30 дол. — Марія і Микола Гірняки.
по 25 дол. — Апостольство Молитви парафії св. свщ. Йосафата у Пармі, О., Ірина і Степан Зенчаки, Осипа Михайленко — Ст. Петерсбурґ, Фльорида, д-р Ярослав і Лариса Музички — Кентон, О., Марія і Микола Тех — Йонкерс, Н. Й., Степанія і Роман Цегельські — Ст. Петерсбурґ, Фльорида.
по 20 дол. — Осипа Галяревич, д-р Микола Дейчаківський, Дарія і Теофіль Древницькі, Ірина й Оксана Клоси — Льорейн, О., Кость Мацілинський — Льорейн, О., Люба і Василь Поповичі — Йонкерс, Н. Й.
14 дол. — Апостольство Молитви при парафії св. Андрея у Пармі, О.
по 10 дол. — Ліґа Українців Католиків Америки, Володимира і Мирослав Баслядинські, Г. і С. Борщ, Берія, О., Ольга і Роман Возняки, Катерина і Михайло Горбані, мец. Ярослав і Степанія Городиські, Анна й Іван Губачі, Мирослава й Остап Гуки, д-р Андрій і Дарія Жґути, Володимира і Микола Кавки — Філядельфія, Па., Марта і Роман Касараби, Зеновія Комарянська, Анна і Ярослав Кравчуки, Ірина і Володимир Кріси, д-р Михайло й Ірина Кулики, д-р Василь і Софія Малиновські, мґр Мотря Мацілинська — Льорейн, О., Катерина Метик, Дарія й Іван Микити — Льорейн, О., Арета і Віктор Надозірні, Станислав Оленяч, д-р Родіон Палажій, Ірина і Володимир Піки, родина Подусівських, Марія і Роман Почтарі, Орися й Ігор Руденські, д-р Юрій Русин, Михайло Світлик, Марія Сем'янчук, Чікаґо, Ілл., Марта і Ярослав Сидорі, Марія Анна Соляк, Василь Стефанюк, Анна Стереб, д-р Степан Стецура, Володимир Сторожинський, Ірина Тарнавська, Анастазія й Андрій Томаси, Катерина й Еміль Турчики, Марія Футей, Микола Цап, Станислав Якимів.
7 дол. — Параскевія Гаркач — Льорейн, О.
по 5 дол. — Сестрицтво парафії св. Андрея у Пармі, О., мец. Іван і Єлисавета Білинські, Анна Вітик, Анна і Роберт Вояси, Евгенія і Мирослав Гейниші, Михайло і Павлина Гейсаки, мґр Іван і Ольга Городиські, Анна і Григорій Завадівські, Брониcлава і Степан Кухти, Марія Леґанчук, родина Михайленків, Іван Наконечний, Анна Онищак, Марія Панцак, Юлія Панцак, Микола Піхурко, Арета і Юрій Полянські, Єлисавета і Анатоль Рилов, Ірина і Роман Стахурі, д-р Пилип і Сузанна Телішевські, родина Трушів, Катерина і Михайло Улицькі, Андрій Шепідич, Францішка і Йосиф Якимов, Марія Янів.
3 дол. — Анна Хома.
Разом .... 1185.00 дол.

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

20 дол. — Дарія і ред. Василь Пасічняки.

НА ПЛАСТОВУ ОСЕЛЮ „ПИСАНИЙ КАМІНЬ" ПІД КЛІВЛЕНДОМ

25 дол. — Осипа Галяревич.
по 10 дол. — Софія Волчук, Володимира й Микола Кавки, Філядельфія, Па., Ніна Раковська, Анна Сатурська, Олександра Фединська.
Разом .... 75.00 дол.

Хай Всевишній обдарить щедрими ласками усіх, що віддали в який небудь спосіб останню прислугу нашому Незабутньому Батькові й Дідуневі.

ДІТИ І ВНУКИ

У Лігайтоні відзначено 35-річчя боїв Української Дивізії під Бродами

Відзначування цьогорічного ювілею 35-их роковин боїв Української Дивізії під час Другої світової війни в липні 1944 року під Бродами в Західній Україні проти наступаючої на Україну окупантської Червоної армії започаткувала Крайова Управа Братства колишніх вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії в ЗСА першим урочистим святом на крайовому поземі 27-го травня ц. р. у Філядельфії, закликаючи при тому поодинокі станиці Братства в ЗСА відзначувати цей ювілей на протязі року на місцях у міру місцевих обставин.

У слід за тим, Станиці Братства Дивізійників в Лігайтоні та Філядельфії відзначили цей ювілей спільно в неділю, 22-го липня 1979 р. на Оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні.

Службу Божу в намірені українського народу й війська відслужив у каплиці Оселі кол. військовий капелян Дивізізї й сам учасник боїв під Бродами о. Богдан Левицький, який теж виголосив змістовну релігійно-патріотичну проповідь, підкреслюючи значення жертви крови й життя вояків Української Дивізії, які в боях під Бродами поклали своє життя на полі слави в обороні своєї Батьківщини-України.

Соборну Панахиду за поляглих вояків у тих боях очолив адміністратор Філядельфійської Архиєпархії о. митрат Степан Тиханський. Співслужили в Панахиді о. капелян Богдан Левицький та православний священик о. митрат Гілярій Врублевський. Церковні відправи прикрасив своїм співом відроджений місцевий хор під диригентурою композитора Василя Пізара. У церковних Богослуженнях взяли участь в зорганізованих лавах із прапором та в літніх братських одностроях і шапках члени Українського Золотого Хреста та численне громадянство.

Після Богослужень, у просторій залі Оселі ім. О. Ольжича відбулася Ювілейна Зустріч колишніх вояків Української Дивізії, їхніх родин та громадянства за спільним святочним обідом із відповідною програмою.

Відкрив Зустріч коротким словом цьогорічний голова Станиці Дивізийників у Лігайтоні о. капелян Богдан Левицький, закликаючи присутніх вшанувати світлу пам'ять поляглих під Бродами хвилиною мовчанки.

Місцевий хор під орудою композитора В. Пізара відспівав молитву „Отче наш", а о. митрат Степан Тиханський поблагословив зустріч та страви. Після того дальшою програмою святочної Зустрічі проводив заступник голови Станиці Дивізійників у Філядельфії побратим Володимир Зуляк, який відчитав есей про Броди, що його підготовив секретар Станиці Дивізійників у Лігайтоні побратим Роман Стеблій, використавши уривки із писань про Броди покійного д-ра Любомира Ортинського, Олекси Горбача та інших.

Святочне слово присвячене ювілейним роковинам боїв Української Дивізії під Бродами виголосив колишній воєнний звітодавець Дивізії й учасник тих боїв мгр Олександер Луцький, який наголосив значення тих боїв під Бродами як найбільшої битви проти большевицьких військ найбільшої в тому часі української регулярної військової одиниці, якою в тому часі Другої світової війни Українська Дивізія беззаперечно була. Українська молодь тогочасного покоління, йдучи слідами своїх попередників, підняла „Червону калину" та в історичному ланцюгу українських визвольних змагань сповнила в рядах Української Дивізії свій обов'язок тогочасного покоління служити своїй Батьківщині збройною боротьбою, хочби й зрошеною власною кров'ю і життям

У святочному обіді взяло участь коло 150 осіб-дивізійників з родинами та громадянство. За головним столом сиділи всі три священики, член СКВУ та Централі УККА проф. Богдан Гнатюк, сотник Микола Алексевич, який передав короткий привіт від вояцтва Українських Армій з часів українських визвольних змагань періоду Першої світової війни, голова Станиці Дивізійників у Філядельфії Володимир Сімків, учасник боїв під Бродами Лев Федорук, який попавши під Бродами в полон відбув 28 років заслання на Сибірі, ведучий програмою Володимир Зуляк та цьогорічний голова Оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні інж. Михайло Белендюк.

Вшановуючи у ці ювілейні роковини боїв під Бродами живих учасників тих боїв відведено для них окремий ювілейний стіл, за яким сиділи Микола Бойчук, Евген Шкільник, Ярослав Лучанко, Степан Стефурак та Олександер Луцький. Усіх присутніх учасників тих боїв як також дочку поляглого під Бродами духового керманича Дивізії сотника Дмитра Палієва п-і Христю Турченюк, привітав та представив особисто під рясні оплески присутніх ведучий програмою В. Зуляк. Деякі учасники тих боїв, що прорвалися із брідського котла, а це Л. Федорук, М. Бойчук, Я. Лучанко та О. Луцький поділилися з присутніми спогадами із своєї участи в тих боях, при чому вшановано святочною згадкою та хвилиною мовчанки світлу пам'ять провідних старшин Української Дивізії, які полягли під Бродами, а це майора Миколу Палієнка та сотника Дмитра Палієва.

У мистецькій частині програми відома рецитаторка п-і Ольга Цегельська передала із мистецьким чуттям вірш присвячений Бродам „Починається ранок", а член Станиці Дивізійників у Філядельфії Богдан Стефанишин виголосив три вірші власного авторства, а це „Героям Дивізії", до слів якого, між іншим, уклав музику на хор композитор проф. Андрій Гнатишин із Відня за фундацією відомої співачки Марії Ясінської-Мурованої як її подарунок у 35-ліття створення Дивізії, а також „Галицькі леви" та „Брідський бій". Молодечий хор табору Українського Золотого Хреста в Лігайтоні, що складається із коло 30-ти дітей та молоді в українських народних одягах зворушливо виконав добре підібраний до хвилини свята вокальний монтаж дивізійних та стрілецьких пісень і поезій присвячених Бродам. Цей вдалий і зворушливий виступ молоді підготовили опікунки й виховниці літнього табору УЗХ п-і Савка та сестри Михайлюківни.

Закінчилась ця ювілейна Зустріч загальним співом пісні-молитви „Боже Великий, Творче Всесильний".

Слід додати, що цьогорічні ювілейні відзначення боїв під Бродами в Лігайтоні попередили відповідні вістки в українській пресі („Свобода", „Америка" й „Народна воля") як також цим ювілейним відзначуванням були присвячені відповідні святочні програми на українських радіогодинах у Філядельфії, а це передача Управ Станиць Дивізійників на радіогодині ім. В. Блавацького включно із віршем Б. Стефанишина „Брідський бій", та коментарі „У 35-ті роковини боїв Української Дивізії під Бродами" пера мгра Олександра Луцького, виголошені на радіогодинах „Голос мирян" філядельфійського Т-ва за патріярхат та „Українська година" УВФ, які ці обидві громадські радіогодини в пошану Бродів помістили безкоштовно.

О. Л-ий

ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ...

(Продовження зі стор. 2)

після 20 років член перестає платити вкладки. Член є забезпечений повною сумою грамоти на протяг свого цілого життя, а її зворотна вартість постійно зростає. При цьому треба докладно вияснити батькам, що це не є вивінувальне забезпечення — повна сума грамоти Р-20 є платна тільки після смерти члена.

Грамоти вивінувального забезпечення обговорюватимемо в нашій наступній статті.

Усі грамоти, про які говоримо в цій статті, уможливлюють членові залишити своїм спадкоємцям „готовий спадок".

Молодий член може залишити вповні виплачену грамоту своїм батькам, чи іншим членам родини, щоб її сумою покрити кошти, пов'язані з його лікуванням, смертю і похоронами. Все решта, що залишиться, може бути вжите на освіту для його братів і сестер.

„Готовий спадок" дорослого члена забезпечує його вдові і дітям фонди на місце заробітків, що кінчаться з хвилиною смерти члена.

Це може також запевнити родині дах над головою, фонди на скромний прожиток, на освіту дітей, а також на покриття коштів, зв'язаних із недугою і похоронами.

Життьове забезпечення із визначеним часом плачення вкладок запевняє членові дві важливі можливості. Дає змогу придбати „готовий спадок" і дає змогу набути плян систематичного ощаджування.

Зверніть увагу на зворотні грошові вартості, які є подані у повищій табелі.

Звертаємося до вас з пропозицією стати організатором УНСоюзу. Чи знаєте про те, що організуючи членів (продаючи грамоти життьового забезпечення) ви можете придбати собі додатковий заробіток. Винагорода (комісове) виплачується на підставі виконаної праці.

Ми радо перешлемо вам всі потрібні інформації, як стати організатором УНСоюзу. Пишіть або телефонуйте до: Український Народний Союз, Організаційний Відділ, 30 Монгомери вул., Джерзі Сіти, Н. Дж. 07303, Тел.: (201) 451-2200.

Український народний Союз поклав собі за завдання у 85-літній ювілей нашої організації зорганізувати 5,000 нових членів. Чи могли б і ви причинитися одним, десятьма чи ста членами до осягнення цієї мети — 5,000 членів? Якщо так, дайте нам знати, а ми зразу відповімо на ваші питання.

Станьте в ряди Будівничих — будьте організатором членів.

Прем'єр італійського...

(Продовження зі стор. 1)

ня заповіли, що вони голосуватимуть проти затвердження теперішнього уряду. Усі разом можуть мати не більше, як 250 голосів.

Республіканська партія також заявила свою невтральність. Раніше провід цієї партії заявляв, що республіканські посли голосуватимуть за програмою уряду. Вони мають 12 місць у парляменті, які, у результаті голосування, пожуть поділитися.

Якщо йдеться про відношення християнських демократів до комуністів, то там також немає абсолютної єдности. Деякі провідні християнські демократи, наприклад, Бенігно Закагніні, секретар Центрального Комітету цієї партії, твердить, що конструктивна праця уряду можлива тільки при співпраці з великою Комуністичною партією. Теперішній прем'єр погоджується із Закагніні.

У своєму виступі прем'єр Коссіґа заповів, що він й далі боротиметься з тероризмом і змагатиме до привернення правопорядку серед італійського суспільства.

У суботу, 11-го серпня ц. р. відбулось голосування в Палаті Громад, у якому уряд прем'єр-міністра Франческа Коссіґи отримав голосами 287 до 242 вотум довір'я і це, практично беручи, закінчило шість місячну урядову кризу в Італії. Після одержання довір'я прем'єр Коссіґа негайно подався до Сенату, щоб відкрити дебати над програмою уряду.

У неділю, 12-го серпня, Сенат 153-ма голосами проти 118-ох підтримав уряд.

Політичні спостерігачі стверджують, що здобуття вотуму довір'я Коссіґа завдячує соціялістам і республіканцям, які здержались від голосування. Проти уряду голосували комуністи, радикали і члени скрайньо-правого італійського соціяльного руху.

„ІНФОРМАЦІЙНИЙ..."

(Продовження зі стор. 1)

— взяли автомашину і пустилися пробоєм на паркан, але їм перешкодили „побутовці", покалічивши голову одному з них. Тоді Вишневський і Поклонський вирішили забарикадуватися на другому поверсі і викликати прокурора з Москви. З Дніпропетровська прибув начальник управління Храновський і сказав їм так: „Я прокурор — я влада" і наказав здатися. Вони відповіли йому, що якщо не прибуде прокурор, вони, на знак протесту проти сваволі, підпаляться.

Хтось з представників управління відповів їм: „Ну то й підпалюйтеся".

Побачивши все це, Поклонський і Вишневський підпалилися. Тут були й пожежники, як тільки з'явилося полум'я з вікна, вони гасильниками почали гасити вогонь. На слова „Ну, то й підпалюйтеся!" багато в'язнів (між ними і я) відповіли гучним обуренням на адресу адміністрації. Адміністрація викликала групу солдатів у панцирнику червоного кольору, солдати в шоломах і з дрюками в руках кинулися бити в'язнів.

Цілий табір оточили озброєні солдати з собаками і міська міліція. Через 30 хвилин ми побачили, як на вахту тягнули за ноги два трупи зі шнурами на шиях. Це були Вишневський і Поклонський. Їх відвезли до Дніпропетровська.

Наступного дня шість осіб, включно зі мною, завезли до КПС.

Той самий слідчий Волощенко сказав: „Скомпонував першу справу, втну і другу, можеш бути певний".

Усім нам до терміну, який нам ще лишався додали від 5 до 7 років.

4 грудня 1978

Могилевський".

Українці Чікаґо вітали Георгія Вінса

У суботу, 26-го травня, о годині 10:30 ранку на великому летунському майдані зібралося чимало членів Української Баптистської Церкви на чолі з пастором Олексою Гарбузюком, головою Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, щоб зустріти й велично привітати героя Віри Христової, пастора Георгія Петровича Вінса, який недавно був викинений із Совєтського Союзу й прибув до ЗСА. Незабаром до українських баптистів приєдналася кляса школи при великій католицькій парафії св. Володимира й Ольги на чолі з проф. д-ром Дарією Маркусь. Із ними прибув і настоятель Собору св. Володимира й Ольги, о. митрофорний протоієрей Маріян Бутринський, щоб разом із українськими баптистами привітати страдника за Віру Христову, довголітнього мученика в совєтських в'язницях за Христа, пастора Георгія Вінса.

О годині 11:15 ранку вийшов із літака вільний, усміхнений, але глибоко поважний пастор Георгій Вінс. Першим привітав його пастор Гарбузяк, міцно обнявши людину непохитних переконань, він поцілував його тричі. Потім привітали о. Маріян Бутринський, проф. д-р Дарія Маркусь і багато, багато віруючих, які з окликами вітали визначного гостя. Молодь несла великі написи: „Вітаємо героя віри, пастора Георгія Вінса", „Вітаємо борця за Віру Христову" тощо.

Там же на летунському майдані відбулося півгодинне привітальне зібрання. На ньому промовляли пастор Олекса Гарбузюк, о. Маріян Бутринський, проф. д-р Дарія Маркусь, сестра Ніна Возьна від Об'єднання сестер, сестра Катя Береза від Гуртка сестер при Українській Баптистській Церкві в Чікаґо й інші. Пастор Олекса Гарбузюк вручив Георгієві Вінсові дорогу Українську Біблію, а о. Маріян Бутринський українську писанку як символ воскресіння й життя. Діти з кляси д-р Дарії Маркусь вручили Георгієві Вінсові квіти й обдарували його поцілунками любови.

На закінчення промовляв пастор Георгій Вінс. У своєму зворушливому слові він сказав, що він не призвичаєний до таких зустрічей і ніжних жестів любови, прихильности й признання. В Совєтському Союзі його зустрічали безбожники грубо, жорстоко, не по-людяному. А тут зустріч із любов'ю з пошаною, з признанням... Із зворушенням він подякував усім за любов, за увагу, особливо висловив радість із того, що він має Українську Біблію, з якої скоро буде проповідувати, і, як слуга Божий, як визначний діяч Ради Церков ЄХБ (переслідуваної Церкив), помолився Богові, Якому служив у кайданах і служить на волі, подякував Богові за волю і благав Його за тих, які залишилися в тяжких обставинах.

Після цього „Богослужения" на летунському майдані пастора Георгія Вінса в спеціяльному ресторані зустрів голова Генеральної Асоціяції Регулярних Баптистських Церков, д-р Йосип Стовелл, і головний редактор регулярної баптистської преси, д-р М. Гулл. Пастор Вінс під час гостини розповів американським лідерам про той шлях, яким іде наше єдиновірне братство в Україні і про ті великі баптистські принципи, на яких воно непохитно стоїть. Лідери фундаментальних американських баптистів були полонені хоробрістю і стійкістю християн в Україні та в усьому Совєтському Союзі.

У неділю вранці під час Служби Божої в Катедрі свв Володимира й Ольги о. Маріян Бутринський після відспівання „Отче наш", палко вітав Георгія Вінса і бажав йому Божих благословень. Це, мабуть, вперше в історії нашого руху, що достойник Української Католицької Церкви, зупинивши Службу Божу, вітав визначного діяча Української Баптистської Церкив.

О годині 10:30 ранку відбулося Богослуження подяки в Українській Баптистській Церкві, пастором якої є проп. Іван Поліщук. Молитовний дім не вміщував богомольців. Богослужения розпочалося надхненним церковним співом, читанням Слова Божого і молитвою прибулого аж із Бельгії пастора Миколи Стебельського. Співав хор, діти Божі молилися. Скільки радости, надхнення, духовного зворушення... Наспівали телеграми й телефонічні привітання. Старший сенатор ЗСА, достойний Чарлс Персі в своїй привітальній телеграмі так вітав Гостя: „З нагоди щасливої оказії приїзду пастора Георгія Вінса до Чікаґо я бажаю додати й своє слово привітання для нього і погратулювати вам і всіх українців у Чікаґо, які брали участь у кампанії для здобуття волі для нього. Я обіцяю, що я й далі буду продовжувати мої найкращі зусилля в обороні тих хоробрих мужів і жінок в Україні, які роблять спротив совєтським утискам і працюють, щоб здобути законні прагнення їхнього народу. Хай Бог благословить вас!"

Далі привітання від мера міста Чікаґо, достойної Джейн Бирн, і телефонічне повідомлення від губернатора стейту Іллиной, достойного Дж. Томсона, що й він вітає пастора Вінса. Привітання також і від голови Об'єднання Українських Євангельсько - Баптистських Церков у ЗСА, пастора Володимира Домашовця, принесли радість для нашого Гостя й для всіх учасників урочистости.

Від Українського Конґресового Комітету Америки, Відділ у Чікаґо, палко вітав достойного Гостя, який є символом боротьби за права Церкви і права людини, д-р Мирослав Харкевич, голова Комітету. Привіт від „Голосу Спасіння" передав директор цієї місії, сестра Марія Гусарук.

Пастор Георгій Вінс дякував усім за таке щире відношення до нього, розповідав про свої тяжкі переживання у в'язниці. Його слово на англійську мову перекладав Орест Головатий, щоб визначні гості з американського світу могли розуміти людину великого досвіду, яка терпіла знущання за Христа. Георгій Вінс розповідав про героїчну боротьбу Ради Церков ЄХБ (переслідуваної Церкви) і стверджував, що молитви і виступи в обороні переслідуваних християн в Україні — петиції, листи до урядів вільних країн, ООН і ватажків Совєтського Союзу — правили за велику допомогу. „Завжди, як ви тут заступалися за нас, ми відчували допомогу", твердив Г.П. Вінс.

Духовна проповідь Георгія Вінса — глибока, у ній відчувається досвід переживань і спільности людини з Богом, яка посвятила найкращі дні свого життя Йому, вона полонила увагу всіх слухачів.

Увечорі на Богослуженні також повно народу. Грає оркестра, співає хор. Між багатьма привітами особливо зворушливий привіт екзекутивного редактора всієї регулярної баптистської преси, д-ра М. Гулла. Він обняв Георгія Вінса і наповнена Церква богомільцями бачила в цьому особливому привіті символіку обіймів Америки з Україною... Від польських баптистів вітав достойного Гостя, голова польських баптистів пастор Олександер Пашко. Від Асоціяції Румунських баптистів — президент Асоціяції пастор д-р Олекса Попович, а від Польської Баптистської Церкви в Чікаґо її пастор і великий приятель українців проп. Ф. Влох. Від Міждомінаційної Оборони Євреїв в СССР нашого Гостя вітала сестра Анна Ґіллен, екзекутивний директор цієї інституції.

У понеділок прилетіли спеціяльно для зустрічі з пастором Георгієм Вінсом лідери американського християнського світу — пастор Елдон Полс, президент Американської Ради Собору Християнських Церков, яка об'єднує американський протестантський світ, пастор Роберт Біско, екзекутивний секретар цієї Ради, який був модератором програми на телевізії „Права Церкви й права людини в СССР", пастор д-р Лайонс, промовець на телевізійних програмах і пастор однієї з найбільших баптистських церков у Чікаґо, проф. д-р Василь Маркусь, професор Лайолського університету, пастор М. Стебельський із Бельгії, редактори баптистської преси й інші визначні гості. Зустріч відбувалася в домі брата Михайла й сестри Каті Березів в Елмгорсті, які влаштували чудову гостину для всіх, хто прибули, щоб зустрітися й мати спілкування з Георгієм Вінсом.

Тут Георгій Вінс розповідав усім гостям про ті високі принципи, за які він страждав і за які стоїть Рада Церков ЄХБ в Україні. Він закликав увесь американський світ молитися за всіх переслідуваних і всесторонньо обороняти їх права. У своїй промові він особливо підкреслив, що помимо того, що він народився на Далекому Сході, жив на Приволжі, то Україну він адоптував за свою батьківщину, бо в Україні провів він найбільшу частину свого творчого життя, його діти, помимо того, що в Києві тоді було тільки 30 відсотків українських шкіл, вчилися в українських школах і це була його ініціятива. З його ініціятиви нелегально видано український Новий Заповіт і два співаники. Для підсилення своїх тверджень перечитав свого вірша, написаного ще 1968 року, який просякнутий духом патріотизму й любови до України. На англійську мову Георгія Вінса перекладав професор Лайольського університету, д-р Василь Маркусь.

Зворушені промовою Георгія Вінса американські церковні достойники висловлювали своє захоплення його глибокими переконаннями віри, його стійкістю і силою постояти за Віру Христову, за права Церкви й права людини. Промови американців на українську мову перекладав пастор Олекса Гарбузюк.

Пастор Георгій Вінс зробив сильне враження на всіх українців Чікаґо, з якими він мав нагоду зустрітися. Жаль тільки, що його відвідини Чікаґо були дуже короткі й він не мав можливости зустрітися з усією українською громадою в Чікаґо й висловити їй своє признання за те, що вона виступала в його обороні під час його ув'язнення. Георгій Вінс має широко відкриті двері до американсько євангельського світу і він запевняв нас, що він тут у ЗСА, щоб заступатися за тих, які ще залишилися там у неволі, що він буде продовжувати незакінчену боротьбу за повну волю сумління аж до перемоги...

Антін Коцепула